

DROOM
MAAR
LEKKER
VERDER

LENNY KOWID

DROOM
MAAR
LEKKER
VERDER

Lenny Kowid

- INHOUD -

- LUCA'S LOG -

- 1 -

- LANA'S LOG -

- 2 -

- LUCA'S LOG 2 -

- LUCA'S LOG -

De reden heeft geen algemeen belang, het motief is alleen van waarde voor mezelf.. Hoelang het ook mag duren, ik heb geen haast.. Ik weet niet of deze gedachtegang in mijn voordeel zal werken, maar één ding weet ik zeker.. Zolang ik niet heb gevonden waar ik naar verlang zal ik nooit stoppen met zoeken ernaar. Ik baseer mijn vordering niet op basis van leeftijd, maar op de ervaringen gedurende mijn leven. Er valt van alles en iedereen wel wat te leren. Dat is voor mij dan ook het mooie aan het leven; het maakt alles zo onvoorspelbaar.

Iemand heeft mij ooit verteld dat ik mijn dromen moet volgen als een begeleider in mijn leven. Ik heb nooit volledig begrepen wat daarmee bedoeld werd, dus ik begon het heel letterlijk te nemen. Ik begon op een bepaalde punt in mijn leven alles op te schrijven wat ik doormaakte in het dromenrijk. En ik moet toegeven dat acht van de tien dromen allemaal te random zijn om er iets zinnigs van te maken. Maar voor mijn gevoel zijn ze alsnog te controversieel om er geen aandacht aan te besteden. Want het zet me soms aan het denken, wat zijn dromen nou eigenlijk? Is het mijn onderbewustzijn

dat bepaalde wensen en verlangen laat zien? Is het een boodschap van een hogere macht? Is het een uittreding van mijn ziel, dwalend in een andere dimensie? In hoeverre heb ik er controle over? Is het iets wat ik kan beheersen in mijn slaap en zelf via een interdimensionaal portaal kan reizen naar een andere universum wanneer ik dat wil? O jee! Ik draaf maar wat door en ondertussen tikt de tijd gewoon rustig verder..

‘...Luca, LUCA! Hey, ben je nog daar?’

‘Ik ben er nog. Sorry, ik was even verdronken in mijn eigen gedachten,’ zei ik hardop tegen mijn huisgenote die aan de andere kant stond van mijn slaapkamerdeur.

Ik wierp mijn blik naar het raam. Er hing een heldere zon in de lucht dat zijn zonnestralen afvuurde in mijn slaapkamer. Hoelang heb ik hier gezeten, vroeg ik mij af.

Ik hoorde buiten voetstappen naderen naar mijn deur. ‘Hey, mag ik even binnenkomen,’ vroeg de stem buiten in de hal.

‘Ja hoor, kom maar binnen,’ reageerde ik terug.

De deur ging open.

‘Mijn excuses Lana, ik liet mij even afleiden door iets,’ zei ik.

‘Het is niet dat ik haast heb, maar het duurde zo lang dat ik toch even wou komen om te kijken of je misschien hulp nodig had,’ zei Lana. ‘Wat had jou zo afgeleid dan?’

Ik keek even weg naar een brief dat op mijn bed lag. ‘Niks bijzonders,’ antwoordde ik vlug.

‘Bijna twintig minuten weggeweest voor “niks bijzonders” is wel een beetje lang dan, vind je niet,’ zei Lana.

Terwijl ze dat zei wierp ze heel snel een blik op mijn bed. Mijn halve focus op die brief bleef niet onopgemerkt door haar. Ze hield haar mond erover voor nu. Er viel een kleine moment van stilte.

Lana glimlachte. ‘Ben je vergeten wat je voor mij zou pakken?’ vroeg ze.

Ineens schoot het me weer te binnen. ‘Ach ja, ik weet het weer. Je vroeg me om jouw laarzen te pakken. Ik denk dat ik ook even vastzat in een dilemma, sinds ik twee paar laarzen zag staan.’

Lana lachte. ‘O ja, dat is het nu. **Droom maar lekker verder jij.** Je weet dat we naar het Magna Ravijn gaan. Het word een lange en modderige dag. Dat had je dilemma een beetje op moeten lossen als ik naar de keuzes kijk die je voor je had. Laat me niet vallen vandaag hè, ik ga je later hard nodig hebben als we daar zijn aangekomen. Jij bent er tenslotte al eerder geweest.’

‘Ja klopt, maar het is inmiddels alweer heel lang geleden dat ik daar voor het laatst ben geweest,’ vertelde ik. ‘Er is ook haast niemand meer te vinden daar, sinds er geen directe wegen meer leiden naar de locatie. Het is een groot en onvruchtbaar stuk land geworden waar niemand meer komt. Het enige wat ik nog weet is dat mijn vader daar de vondst van

zijn leven had gemaakt dat hem niet zo lang daarna volledig uit zijn armoedige leven had gered.'

Lana had inmiddels haar laarzen aangetrokken. 'Dan is het zeker wel de moeite waard om het daar even te beseffen voor onszelf hè,' zei Lana. 'Het is wel een stukje lopen door de Noordelijke Bossen, maar we vermaken ons vast wel onderweg. Rond jij maar even af wat je aan het doen was, dan wacht ik buiten op je goed.'

En terwijl Lana mijn kamer verliet wierp ze nog even snel een blik op die brief dat op mijn bed lag.

- LANA'S LOG -

Ik kijk hier zo erg naar uit, lekker graven in de grond naar hopelijk wat waardevolle mineralen. Mijnen naar grondstoffen is zo goed als een hoofdbezigheid geweest binnen mijn familie. Helaas dat mijn interesse erin vrij laat een rol begon te spelen, sinds ik nu ver weg woon van mijn familie. Gelukkig heb ik iemand gevonden in mijn leven die ook dezelfde passie met mij deelt. We hebben samen al een paar leuke locaties bezocht tot nu toe, met wat kleine interessante opgravingen. We hebben geen grote winstgevende operaties op onze namen staan, of de beste gereedschap die je je maar kan wensen, maar dat is niet erg. Dat ik samen met Luca dit proces mag beleven is al een fijne happening voor mij.

~

Op onze passie voor mijnen na, zijn we best wel verschillend van elkaar. Maar dat lijkt onze relatie alleen maar te hebben versterkt. Omdat we de verschillen tussen ons tweeën zo wisten te herkennen, hebben we die verschillen ook de erkenning kunnen geven, waardoor we een enorme lading aan respect voor elkaar hebben. Althans, van mijn kant. Ik kan niet voor Luca zeggen wat zijn

reden is dat hij mij in zijn leven wilt hebben. Om te zijn geboren als enigst kind, ben ik blij om te zeggen dat ik Luca zeker beschouw als mijn universele broeder. Ja, hij leeft af en toe best wel vaak in zijn eigen wereld en lijkt hier en daar wat vergeetachtig te zijn, maar dat is oké. Want ach, zolang ken ik hem nou ook weer niet. Terwijl, voor mij maakt dat niet eens zoveel uit. Ik denk, in ons geval dan, dat onze avonturen, die we samen hebben beleefd de laatste zes maanden, meer waarde heeft gekregen door de kracht van onze relatie, dan de tijd dat we elkaar daadwerkelijk kennen. Tenminste, dat is hoe ik erover denk.

Maar goed, ik zal alvast de motor van de Jeep warm laten draaien.

**‘LUCA OP AARDE, HALLO! WE
VERLIEZEN DAGLICHT, TIJD OM TE
GAAN!’**

- 2 -

‘Ja ja, hier ben ik dan. Bedankt voor het wachten, ik ben klaar om te gaan,’ zei ik een beetje kortademig door mijn kleine sprint naar de Jeep.

‘Het is niet dat ik zonder jou zou vertrekken hoor. Al is het alleen maar omdat ik geen idee heb waar we precies naartoe moeten rijden,’ zei Lana. ‘Ik weet alleen dat we zeker wel een goed uurtje moeten rijden richting het noorden, totdat we bij een grote bos aankomen. Ik kan dat stuk wel rijden, want je ziet er niet zo fris uit op dit moment,’ merkte Lana op.

‘Dat zou perfect zijn, dan kan ik even bijkomen van..’ Ik hield op met praten.

Lana, die de oprit van hun terrein afreed, had een bezorgde blik op haar gezicht. ‘Ben je wel in orde, je lijkt namelijk wel heel erg moeilijk uit je ogen te kijken nu.’

‘Alles is in orde, ik was zonet gewoon even te snel opgestaan met al onze resterende gereedschap die ik nog last minute wou meenemen, denk ik.’

Ik zag dit als een goed moment om even mijn ogen te sluiten, voordat we bij het bos aankwamen.

‘Vind je het erg als ik even snel een powernap doe dan, voordat we daar aankomen,’ vroeg ik.

Lana moest er een beetje om glimlachen. ‘Natuurlijk niet. Sluit je ogen maar even. Ik wék je wel zodra we in de buurt van het bos komen.’

~

Het was een lange rit naar de grens van de Noordelijke Bossen. Niet alleen was het een flink stuk rijden, maar de wegen werden ook steeds hobbeliger. Er was inderdaad sprake van weinig populatie richting het noorden. Het viel Lana ook op dat er langzaam, maar zeker, totaal geen huizen of winkeltjes meer waren te bekennen sinds de laatste twintig minuten. Niet eens garages voor eventuele noodgevallen. De lucht boven haar werd ook grijzer en begon langzamerhand de zon gedeeltelijk te bedekken. De temperatuur was ook wat gezakt inmiddels. Het was niet koud, maar het verschil was zeker aan te voelen. Plankenkoorts begon een beetje in te zetten bij Lana, niet wetende wat ze kon verwachten bij aankomst.

‘Ah mooi, we zijn er bijna.’

Lana schoot recht overeind in haar stoel door een spontane stem naast haar. ‘Oh, je bent wakker! Jeetje, ik voel een lichte opvlieger opkomen van de schrik man!’

Lana rolde haar raam naar beneden voor wat frisse lucht. Ze hapte een paar keer lang en diep naar

lucht om weer rustig te worden. Ik bood kort mijn excuses aan, terwijl ik opmerkte dat we onze bestemming in zicht hadden.

‘Oké Lana, je kan parkeren tussen die twee bomen daar.’

Ik wees naar een open stuk grond met een bord erachter, waar Lana voorzichtig haar plek nam om te parkeren. Bij aankomst was er een kaart te zien van het hele bos met nog andere informatie op het bord.

‘Oké, neem alleen dat mee wat je ook echt nodig denkt te hebben én kan dragen,’ zei ik. ‘Beter dat we ons voorbereiden op een flink stuk lopen.’

‘Voor een zogenaamd “onvruchtbaar stuk land” is het wel heel groen hier,’ zei Lana. ‘Of misschien moeten we echt het bos intrekken om te zien wat er werkelijk werd bedoeld met die uitspraken.’

Terwijl we de laatste tools bij elkaar pakten om mee te nemen liepen we richting het informatiebord van het bos. Ik wees naar een positie op de kaart. ‘Daar moeten we naartoe.’

Lana knikte en zei met een hele optimistische toon: ‘Oké, laten we beginnen.’

Voordat we begonnen met lopen had ik een tijdstip gekozen om bij te houden hoelang we aan het lopen waren. Ik wist dat we voor twintig minuten alsmaar rechtdoor moesten lopen zonder enige rare bochten te maken. Lana en ik hadden

daarom samen besloten om de zoveel meter een aandachtspunt vast te leggen, zoals een opvallende boom of een beekje. Na alles wat onze aandacht vasthield, om niet van onze rechte baan af te wijken in deze nogal mistige bos, markeerde ik kenmerken op bomen als geheugensteuntje voor de weg terug.

Het begon een uitdagende trip te worden door de bossen. Hoe verder we liepen, hoe korter onze gezichtsveld werd. Het was simpelweg gewoon een kwestie geworden van wat kortere aandachtspunten markeren op afstand.

Ik begon uiteindelijk een verandering te merken onder mijn laarzen. De grond begon wat steviger aan te voelen. Bij elke paar stappen verder werd de grond harder en harder.

‘Jij voelt de grond ook veranderen onder je voeten, of niet,’ zei Lana. ‘Niet zo lang meer tot de grens.’

Beetje bij beetje begonnen we het bos achter ons te laten. De mist werd dikker en dikker. Ik keek op mijn timer. Het was inderdaad ruim twintig minuten geleden dat we waren begonnen met onze wandel.

‘Dit is het moment. Lana, ik tel zo meteen af vanaf vijf. Zodra ik bij nul ben stoppen we allebei met lopen oké.’

‘Duidelijk,’ antwoordde ze kort en krachtig terug.

‘En vijf, vier, drie, twee, één en stop!’ Zo gezegd, zo gedaan.

We bevonden ons uiteindelijk tussen een aantal afgetakelde bomen. Ik vind het nog steeds raar om te zeggen, maar het leek alsof we precies na onze laatste stap een dikke mistbank verlieten en alles meteen open en zichtbaar werd voor ons.

Achter ons was het bos dat we zo goed als achter ons hadden gelaten. Maar dat wat voor ons lag, om eerlijk te zijn, was wel echt het laatste wat we hadden verwacht om te zien.

‘Dit is ongelooflijk,’ zei Lana. ‘Luca, misschien een rare vraag dit, maar vertel jij mij even kort wat jij op dit moment voor je ziet.’ In de tussentijd hadden we ons nog geen millimeter verschoven.

Ik begon mijn woorden bij elkaar te zoeken om te omschrijven wat ik voor me zag. ‘Nou, ik zie ten eerste niks dat op een ravijn lijkt hier. Verder zie ik een onwijs grote meer voor me met verschillende soorten kleurrijke bloemen eromheen. Ik zie, of hoor, voor de rest ook geen teken van leven verder. Alleen maar groen en een open briesje.’

Tijdens mijn omschrijving knikte Lana alleen maar een eind weg met haar hoofd. ‘Oké, dus ik ben niet gek aan het worden,’ zei ze met haar linkerhand op haar wang vol ongeloof. ‘Het laatste wat ik hier eigenlijk had verwacht was vruchtbaar grond. Een natuurgebied. Een soort oase. Dit stond niet eens

op die kaart die we aan het begin van het bos zagen. En jij had echt helemaal geen idee dat we dit zouden aantreffen hier,' vroeg ze mij.

Op dat moment was er zoveel dat ik wou zeggen tegen haar dat dit voor ons beiden kon verklaren. Ik kon op dat moment niks anders bedenken, dan om te zeggen: 'Nee.'

Plotseling voelde ik dat ik balans verloor. Vrij licht, maar zwaar genoeg om me uit mijn statische houding te krijgen. Ik begon stappen vooruit te maken, zowat struikelend. Ik hoorde Lana haar stem steeds zachter klinken op de achtergrond terwijl ik vooruit strompelde. Mijn gezichtsveld begon wazig te worden. Mijn oogleden begonnen zwaarder aan te voelen. Ik was inmiddels al een paar stappen verwijderd van het meer voor me.

Ik hoorde iemand mijn naam roepen. Het klonk heel geruststellend. Ik voelde me aangetrokken tot die stem. Ik weet niet waar het vandaan kwam, maar ik begon die stem te volgen. Weer hoorde ik mijn naam. Ineens schoot het mij toen pas te binnen dat ik langzaam, maar geleidelijk, mijn zicht volledig begon te verliezen. Het werd donkerder.

Weer hoorde ik iemand mijn naam roepen. Ditmaal klonk het anders, intenser. Dit was het moment dat ik volledige controle over mijn lichaam verloor. Het voelde alsof ik viel. Heel snel en heel

diep. En plotseling was alles stil. Er viel een kalmte over mij heen dat ik nog niet eerder had beleefd. Het was fijn. Ik wou dat ik dit gevoel voor altijd kon hebben, een totale overgave.

Het moment dat ik die gedachte kreeg, voelde ik iets. Een geklop, door mijn hele lichaam. Ik voelde daarna een warme gloed over me heen komen. Ik begon weer gevoel te krijgen in mijn ledematen, alsof mijn bloedstroming tijdelijk was gestopt en weer krachtig door mijn lichaam begon te pompen. Ik begon weer kleuren te herkennen in de duisternis. Ik hoorde weer iets vanuit de verte, duidelijker..

'...Luca, LUCA! Hey, ben je nog daar?'

Ik maakte mijn ogen open. Ik kon het niet geloven, maar ik was weer terug op mijn slaapkamer! Hoe is dit mogelijk, dacht ik. Was het een droom?

'LUCA!'

Ik werd weer geroepen vanaf de andere kant van mijn slaapkamerdeur. 'Ik hoor je Lana. Ik ben er nog.'

'Hey, mag ik even binnenkomen,' vroeg ze.

Wat een déjà vu moment is dit, dacht ik. 'Ja hoor, kom maar binnen,' antwoordde ik weer terug.

Lana kwam de kamer binnengelopen richting het voeteneinde van mijn bed.

‘Mijn excuses Lana, ik liet mij weer eens even afleiden door iets,’ zei ik.

‘Het is niet dat ik haast heb, maar het duurde zo lang dat ik wel even wou komen om te kijken of je misschien hulp nodig had,’ zei Lana. ‘Wat had je dan zo afgeleid?’

‘O niks bijzonders hoor,’ antwoordde ik vlug.

‘Ben je vergeten wat je voor mij zou pakken?’ vroeg ze.

Gek, maar het voelde allemaal zo herkenbaar. En ineens schoot het me weer te binnen. ‘Ach ja, ik weet het weer. Je vroeg me om jouw laarzen te pakken. Ik denk dat ik ook even vastzat in een dilemma, sinds ik twee paar laarzen zag staan.’

Lana lachte. ‘Oh ja, dat is het nu. **Droom maar lekker verder jij.**’

‘Waarom zeg je dat?’ vroeg ik.

‘Ik zie het daar staan.’ Lana wees naar een brief op mijn bed. ‘Het leek me wel op z’n plek om dat nu te zeggen. Rond maar even af wat je aan het doen was, dan wacht ik buiten op je.’ En terwijl Lana mijn kamer verliet nam ze haar laarzen mee en sloot de deur achter haar dicht.

Ik hoefde niet veel meer te doen hier, behalve mijn schop en wat touw te pakken. Ik nam even een paar tellen de tijd om te beseffen wat hier nou eigenlijk gebeurde. Ik besloot toen even die brief te bekijken dat op mijn bed lag.

Het gekke was dat ik het mij niet eens meer kon herinneren hoe die brief op mijn bed terecht was gekomen. Ik merkte ook op dat het mijn handschrift was, maar ik kon me totaal niet heugen dat ik er iets in had geschreven. Ik begon het te lezen:

'De reden heeft geen algemeen belang, het motief is alleen van waarde voor jezelf.. Hoelang het ook mag duren, je hoeft geen haast te hebben.. Het maakt niet uit of jij denkt dat deze gedachtegang wel, of niet, in jouw voordeel zal werken. Eén ding wil ik je wel zeggen.. Zolang je niet hebt gevonden waar je naar verlangt moet je nooit stoppen met zoeken ernaar. Het zal niet makkelijk zijn, maar niets dat de moeite waard is komt gemakkelijk. Blijf vertrouwen hebben in jezelf en wees niet bang om je dromen na te leven. Ik geloof ook in jou.'

Ik wierp een blik naar de zon buiten en voelde een bekende, warme gloed over mij heen vallen. 'Ik denk dat ik het begrijp nu.. Dank u wel vader.'

Ik hoorde Lana mij roepen van buiten.

**‘LUCA OP AARDE, HALLO! WE
VERLIEZEN DAGLICHT, TIJD OM TE
GAAN!’**

Ik begon hardop te lachen. ‘U hoort het vader,
tijd om te vertrekken.’

- LUCA'S LOG 2 -

'Hallo vader, dit is Luca. Ik schrijf deze brief om u te bedanken. Ik ben me ervan bewust dat u altijd aan mijn zijde bent gebleven. Met name bij mijn grootste keerpunt in mijn leven. Ik herinner me nog heel goed. Ik reed samen met Lana naar de Noordelijke Bossen om op zoek te gaan naar het Magna Ravijn. Het leek bijna een onmogelijke klus te worden. Het weer zat niet mee, onze oude Jeep begaf het halverwege en bovenop dat alles wist ik niet eens zeker of we veilig door het bos heen zouden komen om bij het ravijn aan te komen. Bij elk obstakel op onze pad had Lana haar handdoek al in de ring gegooid, maar ik had er vertrouwen in dat we dat zouden vinden waarvoor we de deur uitgingen die dag. Het was een lange en zware dag voor ons, zowel fysiek als mentaal. Uiteindelijk het ravijn te hebben bereikt, leek het bijna een eindeloze jacht te worden naar mineralen tussen de kloven. Maar na uren te hebben gezocht vonden we eindelijk dat waarvoor we kwamen, en meer.. Sinds die dag was zo goed als alles veranderd in mijn leven. Long story short, want niet alleen beheer ik

nu de Magna Mijnen, dat op dit moment grote, prachtige en duivenrode robijnen produceert, ik heb er een mooi huis van kunnen kopen en dat deel ik met mijn vrouw Lana en onze achtjarige dochter Ruby. Het belangrijkste dat we hieruit hebben gewonnen, is dat we brood op de plank hebben, onze liefde voor elkaar en dat we meer dan voldoende tijd hebben om met elkaar te kunnen zijn om die liefde voor elkaar te uiten.

Ik geloof dat ik met corresponderen en dromen de communicatie levend kan houden tussen u en mij. Dat vult mijn hart met een hoop vreugde. Groet u moeder ook voor mij daar aan de andere kant? Doordat ze u had bedrogen en mij in de steek had gelaten op jonge leeftijd heb ik haar nooit echt gekend, maar haar foto's en uw verhalen over haar heeft geen haat gezaaid in mijn hart, zoals u dat ook had gewild, denk ik.. Vanavond steek ik een rode kaars aan voor jullie. Ik groet u vader.'

Einde

**Voor meer van mijn werk houd mijn
website/Instagram in de gaten.**

www.lennyscript.nl
www.instagram.com/lennyscript